

селя, и една духовитостъ свѣташе на полуугаснѣлытъ му черны очи. То вървѣше или повече са влачаше отъ слабостъ, и най-голъмата му болестъ въ тѣзи минута, болестъ отъ която умираше, бѣше гладътъ. То бѣше минжло презъ двѣ три улици, и са чудяше като гы намѣрваше пусты. И дѣйствително, щомъ са расчу размирието, сичкыйтъ народъ са затече какъто обыкновенно става, на мѣстото на метежа и на безчинието, едни за да са пресѣдинѣтъ на размирничытъ, а други, и тѣ бѣхъ помногого, за да гледать.

Бѣдното дѣте видѣ че иде единъ свѣтъникъ отъ управленіето на Кастилія, който вървѣше бърже; като не посмѣи да поиска милостиня, то си прострѣ само рѣката.

Царскыйтъ свѣтъникъ не са обрнѣ да го погледне и си заминѣ.

Малко подиръ туй са зададе единъ старъ благороденъ, който пристѣпваше полека обвить въ мантилото си. Бѣдното дѣте отлага си тосъ часъ свѣтливо шапката и го поздравява; благородныйтъ са спрѣ, и намѣсто милостиня поздравѣ го и той.

Премальшо отъ гладъ, младото просяче са опрѣ о едни врата и чу женскый гласъ кой съживи надѣждытъ му:

« Павле! Павле! викаше една майка, ела, чорбата ти та чака. »

Сырачето, като че викахъ него, похлопа на вратата но напраздно! майката са грижаше за своето чедо и не чу хлопаньето. — Тежко ми! рече то, азъ немамъ майка да ма повика . . . нема обѣда да ма чака! — И трѣгнѣ по една голѣма улица която водяше къмъ брѣга на Арга, като не чакаше вече нищо отъ чловѣцытъ, защото очитѣ му бѣхъ обрнѣты къмъ небето. Въ тѣзи минута слънцето затулено до тогасъ задъ единъ облакъ, показа са на единъ жгълъ на улицата; бѣдното дѣте са позатече и са опрѣ о една стѣна, и като си грѣяше сухытъ членове, изразеніе на меланхолическа радость, като знакъ на признателность, са изобрази на прежытълытъ му устны; и то са усмихнѣ на слънцето, ед-